

Francis Frangipane: A szellemek megkülönböztetése

A Gyülekezet ellenségeinek a leleplezése

BEVEZETÉS

Az Úrnak végzett szolgálatunk évei alatt azt tapasztaltuk, hogy Jézus Krisztus Gyülekezete igen éretlen a szellemek megkülönböztetése terén. Sőt, annak a nagy része, ami megkülönböztetés címszó alatt fut, ténylegesen gyanakvást, félelmet és vádlást ültet el az emberek közt.

Ebben a tanulmányban jó alapot akartunk lerakni a szentek számára, hogy befogadhasák a szellemek megkülönböztetésének valódi ajándékát. Tudatában vagyunk annak, hogy mi magunk is tanulunk most is, ezért ez a tanulmány semmiképp sem merít ki minden kérdést. E próbálkozás ugyanakkor mégis szükséges bevezető, alapozó könyv a továbbiak számára.

1. A SZELLEMEK MEGKÜLÖNBÖZTETÉSÉNEK AJÁNDÉKA

Az Írásokon kívül a Szent Szellem szól hozzánk álmokban, látomásokban és prófétikus szavakban. A kijelentések nagy része a saját szellemi felvevőképességünk szűrőjén át érkezik. Az Írásokban az áll, hogy Jézus jól tudta/felfogta az emberek gondolatait "a saját szellemében". Ez velünk is így van, s ha az Istentől jövő megkülönböztetésben akarunk mozogni, akkor az életszemléletünket meg kell tisztítanunk minden emberi gondolattól és reakciótól.

Nem szabad ítélnünk, amikor a szellemek megkülönböztetését gyakoroljuk.

Addig nem beszélhetünk a szellemek valódi megkülönböztetéséről, amíg az ítélezésre való hajlamunkat meg nem feszítjük. Ez sok hónapba, akár évekbe is kerülhet, hiszen gyökerestül el kell távolítani azokat a gondolatrendszereket, amelyek nem a hit és az emberek iránti szeretet isteni talajába lettek ültetve. A szellemek megkülönböztetésének alkalmazásához, amelynek "**Krisztus** értelmében" kell működnie, előbb meg kell találnunk Krisztus szívét. Jézus szíve és szeretete saját szavaival így jellemezhető: **"...nem azért jöttem, hogy a világot megítéljem, hanem hogy megmentsem a világot"**(Jn. 12, 47).

A szellemi megkülönböztetés kegyelmet jelent, hogy meglássuk a láthatatlant. Ez a *Szellem* ajándéka, hogy felfogjuk a *szellemben kapott* kijelentéseket. A célja az, hogy megláthassuk a természetes jelenségek mögött elfedett tartalmat. De ehhez előbb azt a leplet kell elvenni, ami a saját szívünket takarja el. Jézus azt akarja, hogy értsük meg, mi magunk mennyire rá vagyunk utalva az Ő irgalmasságára, hogy aztán a megkapott kegyelmet továbbadhassuk könyörületeséggel, együttérzéssel másoknak.

Ebben a folyamatban meglátjuk saját világias természetünk romlottságát és önzését. Teljes bizonyossággal fogjuk tudni, hogy a szellemek megkülönböztetésének az ajándéka nem a saját elménk tehetségének a szülőtte.

Mindig tudatosítanunk kell magunkban, hogy Krisztus célja a megmentés, nem az ítélet. Arra kaptunk elhívást, hogy segítsünk rátalálni az emberi szükség igazi természetének a keskeny, elrejtett ösvényére. Ha valóban segíteni akarunk az embereknek, akkor ne felejtsük el, hogy a Barányt követjük.

Ezt az alapot nagyon komolyan le kell tenni, mert amikor szellemi megkülönböztetést végzünk, nem szabad reakciókkal válaszolnia a külső hatásokra. Ahhoz, hogy szellemben fel tudjuk fogni a jelzéseket, vaknak kell lennünk a szem előtt való dolgokra. Mindig meg kell maradnunk megbocsátó lelkületben, mert a démonok visszabeszélhetnek annak a személynek a hangján, annak az egyénnek az áruhájában, akiért imádkozunk. Ezért mondta Jézus, hogy **“ha valaki az embernek Fia ellen mond valamit, meg fogják neki bocsátani”** (Mt. 12, 32). Jézus a szívében felkészült arra, hogy már *az előtt* megbocsásson az embereknek, mielőtt vétkeztek volna ellene. *Tudta, hogy az a küldetése, hogy meghaljon az emberekért, és ne kárhoztassa őket.*

Nemcsak Jézus Krisztus életébe, hanem a küldetésébe is meghívást kaptunk. Jézus azt mondta: **“Amint Te elküldtél engem a világba, én is úgy küldöm el őket a világba”** (Jn. 17, 18). Elhívást kaptunk, hogy meghaljunk azért, hogy mások élhessenek. Meg kell tehát értenünk, hogy mielőtt a szellemi érzékelő-képességünk fejlődhetne, a bennünk levő szeretetnek olyan szintre kell fejlődnie, hogy természetes hozzáállásunk legyen a megbocsátás. Ha Isten megmutatja nekünk az emberek szívét, és minket akar használni, hogy a fogságból megszabaduljanak, akkor nem reagálhatunk arra, amit mondanak. S ahogy egyre inkább hasonlóvá válik a szellemi érzékelőképességünk a Jézuséhoz, s Isten kijelentést ad nekünk az emberek szívéről, arra sem reagálhatunk, amit az emberek *gondolnak*.

Ha nem járunk isteni megbocsátásban, akkor sok megtévesztésnek esünk áldozatul. Azt gondoljuk, hogy szellemi megkülönböztetést kaptunk, s valójában csak egy “kritikus szellem” leplén keresztül látunk valamit. Ismernünk kell a gyenge oldalunkat, mert ha vakok vagyunk a saját bűneinkre, akkor amit szellemi megkülönböztetésnek vélünk az emberekkel kapcsolatban, az pusztán önmagunk visszatükröződése. Sőt, ha nem szeretetben mozdulunk, akkor veszélyeztetjük Krisztus Testét.

Jézus pontosan erről tanított, amikor azt mondta:
“Ne ítéljetek, hogy titeket se ítéljenek! Azzal az ítélettel fognak titeket megítélni, amellyel ti ítélték, azzal a mértékkel fognak mérni nektek, amellyel ti mérték. Miért nézegeted a testvéred szemében levő szálkát, mikor a saját szemedben a gerendát sem veszed észre? Vagy hogy mondhatod a testvérednek: hadd vegyem ki szemedből a szálkát, amikor a te szemedben ott a gerenda? Képmutató! Vesd ki előbb saját szemedből a gerendát, aztán láss hozzá, hogy testvéred szeméből a szálkát kivesd” (Mt. 7, 1-5).

A bűnbánat azt jelenti, hogy eltávolítjuk látásunkból a "gerendákat"; *ekkor kezdünk igazán tisztán látni*. Sokan feltételezik, hogy az Úrtól kapnak kijelentést egyik vagy másik esetre vonatkozóan. Néha talán igen; csak az Úr tudja. De, sokan egyszerűen csak ítéletnek másokat, s ezt nevezik szellemi megkülönböztetésnek. Jézus *megparancsolta*, hogy ne ítéljünk. Ugyanaz az Örökkévaló Kéz, amely a Törvény igéit írta a kőtáblákra az Ószövetségben, most a Királyság törvényét írja be a szívünk hústábláira. A **"ne ítélj"** szó épp oly megváltoztathatlanul érvényes, mint a Tízparancsolat. Ez ma is Isten élő szava.

A cél: a tisztánlátás

Az ítélkező világias értelem mindig önmagát látja meg másokban. Anélkül, hogy felfogná, hogy önmagát látja, azt feltételezi, hogy mások állapotát érzékeli. Jézus **"képmutatónak"** nevezi az ítélkező személyt. Az Úr nem azt mondja, hogy egyáltalán nem gondolkodhatunk más emberekről. Azt szeretné elérni, hogy tudjunk segíteni egymásnak. Jézus **"ne ítélj"** parancsában a hangsúly a zárszón van: **"Vesd ki előbb saját szemedből a gerendát, AZTÁN láss hozzá, hogy testvéred szeméből a szálkát kivesd"**. Nem az ítélkezés által segítünk, hanem a *tisztánlátás által!* S addig nem látunk tisztán, amíg át nem megyünk egy alapos és mélyreható bűnbánaton - amíg a testies ítélkezésre való hajlamot gyökeresen el nem mozdítja belőlünk Isten!

Láttuk, hogy Jézus párhuzamba állította a bűnök kezelését, és a szálka eltávolítását az emberek szeméből. A szem az emberi test legkényesebb és legérzékenyebb része. Hogyan veszel ki egy szálkát egy másik ember szeméből? Nagyon óvatosan! Előbb meg kell nyerni a bizalmukat. Ez azzal jár, hogy folyamatosan ítélet és ösztönös kárhoztatás nélkül kell hozzájuk viszonyulnod.

Összegezve: Tisztán kell látnunk, hogy segíthessünk másoknak. Képesnek kell lennünk arra, hogy meglássuk, hol van gátolva a másik ember látása; bizalmat kell kialakítanunk a kapcsolatunkban, s csak akkor lehet ítélkezés és kárhoztatás nélkül eltávolítani a **"szálkát"**.

Ha valóban olyan szívet szeretnétek, amelyik nem kárhoztat, s ha valóban megfeszítitek az ítélkező hajlamotokat, akkor jó alapot raktok le a szellemek megkülönböztetése számára. Akkor fel lesz készítve a szívetek Istentől jövő álmok, látomások, be(le)látások számára. Nem fog beszennyezni benneteket az emberi ferdeség és romlottság.

2. A HAMIS MEGKÜLÖNBÖZTETÉS KIZÁRÁSA

Ha valakinek nagyon fontos dolgot akarunk mondani, akkor kérjünk tőle osztatlan figyelmet. Isten sem szól addig hozzánk, amíg le nem lassítunk, amíg a körülöttünk levő világ zajától nem függetlenedünk. Ahhoz, hogy a valódi megkülönböztetést tudjuk gyakorolni, a szívünket le kell csendesíteni Isten előtt. Meg kell tanulnunk, hogyan hallgassuk Istent.

Hagyd abba az erőlködést, és ismerd meg Őt!

Isten szeretné, ha megtanulnánk, hogyan hallgassuk Őt, hogyan várokozunk Rá. A zsoltárokból ezt a parancsot olvassuk: **“Csendesedjétek el és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!”** (Zsolt. 46, 11) Nem bocsátkozhatunk szellemi harcba addig, amíg nem ismerjük Istent, és általa tudjuk felismerni az ellenséget. Valamennyi igazi szellemi megkülönböztetés a lecsendesített, hajsától mentes szíven keresztül érkezik, egy olyan szíven keresztül, amelyik még a személyes gondok tüzes próbái idején is tudja, hogy az Úr az Isten.

Van egy “zavaró állomás”, amely akadályozza a megkülönböztetést. A *gondolataink és reakcióink* gátolnak minket, hogy szót halljunk Isten szájából. Amíg a világi értelem motorja nincs kikapcsolva, az igazi megkülönböztetés nem lehet valóban következetesen a miénk. Meg kell halnunk a személyes ítéleteink számára, a megtorló ötleteknek és az öngerjesztő motívumoknak. Jézus azt mondta: **“Én magamtól semmit sem tehetek. Amint hallok, úgy ítélek...”** (Jn. 5, 30). Jézus nem erőlködött. Nekünk is meg kell tanulnunk hallgatni a Szent Szellem hangját. Fel kell hagynunk a nagy igyekezettel, *amint hallunk*, úgy fog működni a megkülönböztetés.

A bővülő szeretet magával hozza a megkülönböztetést

“Azért imádkozom, hogy szeretetek mindig jobban gyarapodjék megismerésben, mindenféle észlelésben” /az angolban: igazi ismeretben és mindenféle megkülönböztetésben/ (Fil. 1, 9). A megkülönböztetés a bővülő szeretetből származik. Mi a bővülő szeretet? Az a szeretet, amely belőlünk mások felé árad. Hosszú távú elkötelezettség motiválja; áldozatkész jótettek kenete van rajta.

Létezik hamis szellemi megkülönböztetés is, amely bizalmatlanságon, gyanakvason és félelmen alapszik. Felismerhetjük a hidegségről, amely körbeveszi. Lehet, hogy bizonyos fajta szeretetbe van csomagolva, de nem szeretetben gyökerezik, hanem ítélező kritizálásban. Az igazi megkülönböztetés mélyen gyökerezik a szeretetben.

Képzeld el egy hosszú hajú fiatalembert! A ruhája ápolatlan, a karjain tetoválások vannak. Éjszaka van, és közeledik feléd egy néptelen utcán. A nyilvánvaló és felszínes külső alapján könnyű megítélni az ilyen személyt. De nézz csak ugyanerre a fiatalembere az anyjának a szemével! Ebből a perspektívából a megjelenése már nem olyan fenyegető; belelátsz az életébe, és *reménységed* lesz a jövőjével kapcsolatban.

Most egy kisiút látsz, aki apa nélkül nőtt fel, gyakran elvetették a barátai. Mély elkötelezettség alakul ki benned a fiatalember iránt. A szeretet tartja fenn ezt az elköteleződést, ami egész életét végigkíséri, a gyermekszülés fájdalmaitól kezdve a kamaszkoráig.

A hamis szellemi megkülönböztetés *kívülről* tekint a személyre vagy a helyzetre, s közben úgy tesz, mintha *a belsőt* ismerné. Az ilyen emberektől származó szellemi megkülönböztetés azért hamis, mert a vajúdás és szülés folyamatát nem éli át. Az Istentől származó megkülönböztetés isteni motívumokból ered; az isteni motívumok pedig a gyülekezet iránt elkötelezett szeretetben gyökereznek.

“Ne ítéletek látszat szerint, hanem igazságos ítélettel ítéletek!” (Jn. 7, 24). Az igazságos ítélet a szeretet közvetlen eredménye/gyümölcse. Ha nem tudtok szeretetben imádkozni egy személyért vagy a gyülekezetért, akkor ne is feltételezzétek, hogy igazi szellemi megkülönböztetést kaptok. *A szeretet megelőzi a békességet, s a békesség megelőzi a szellemi észlelést/érzékelést.* Ha nincs a szívünkben szeretet és békesség, az ítéletünk nagyon kíméletlen lesz. Hiába mosolygunk, a szívünkben túl sok a harag. A hamis megkülönböztetés mindig lassú a hallásra, hamar/idő előtt megszólal, és gyorsan megharagszik/gyors a haragra.

Békesség uralkodjon a szívünkben

Létezik egy bizonyos feszültség, ami a hamis megkülönböztetés alapját képezi, egy bizonyos szorongás, amely nyomást gyakorolva az elménkre szinte kényszerít, hogy alkossunk ítéletet. Az igazi megkülönböztetés csendes és tiszta szívből tör elő, egy olyan szívből, amely ámul az Isten szavában megnyilvánuló bölcsességen és kegyelmen. Ne feledjük, hogy gondolatainkat mindig a szívünk hozzáállása színezi/árnyalja. Jézus azt mondta: **“A száj azt szólja, amitől túlrad a szív”** (Mt. 12, 34). Azt is mondta: **“Ugyanis belülről, a szívből jönnek elő a gonosz megfontolások...”** (Mk. 7, 21). És megint: **“Boldogok a tiszta szívűek, mert látni fogják az Istent!”** (Mt. 5, 8) A szívből szól a száj, lát a szem, és gondolkodik az elme. A Péld. 4, 23 úgy fogalmaz, hogy **“...abból (a szívből) indul ki minden élet”**.

Az életfelfogásunkat a szívünk állapota határozza meg. Ez nagyon lényeges, mert a Szellem ajándékainak a szívünkön kell áthaladniuk, mielőtt közölnék a körülöttünk levő világgal, és ha a szívünk nincs rendben, akkor az ajándékokkal is gond lesz.

Ha nyugtalan, zaklatott állapotban van a szívünk, nem tudjuk meghallani Isten hangját. Meg kell tanulnunk, hogy *ne bízzunk* a saját ítéletünkben, véleményünkben, amikor a szívünk meg van keseredve, haragos, becsvágyó vagy bármilyen ok miatt túlságosan nyomul. Az Írásokban az áll, hogy engedjük meg, hogy **“Krisztus békessége uralkodjon** (legyen a döntőbíró) **a szívünkben”** (Kol. 3, 15). Hogy tisztán meghallhassuk az Úr hangját, ahhoz előbb békességet kell nyernünk.

Salamon azt írta: **“Jobb egy teljes marok nyugalommal, mint a két maroknak teljessége nagy munkával és lelki gyötrellemmel”** (Préd. 4, 16). Az elménkben túl sok megerőltető, izzasztó munka folyik, túlságosan igyekezzünk előbbre jutni. Ha, valóban meg akarjuk ismerni a szellemi megkülönböztetést, akkor radikális módon le kell nyugodnunk.

Ez nem passzív elmeállapotot jelent, hanem koncentrált várakozást az Úrra. A szellemi megkülönböztetés a Krisztus iránti érzékenységünkből származik a Szellem birodalmában. Motivuma a szeretet, a szívünk békessége, az Istenre várakozó értelem. Ha az életünket ilyen módon készíti fel Isten, akkor a szellemi megkülönböztetés ajándékát kitölti a szellemünkbe az Úr.

3. Az ellenség természetének a felismerése

Az Úr sereget támaszt; egyesíti a népét, kiképezi őket, és felkészíti őket a városaik elfoglalására.

Az ellenség szívének eltalálása

A szellemvilágban valaminek a *neve* mindig rámutat annak a *természetére*. Bizonyára észrevettétek, hogy az Írásokban az Úr nagyon sok néven jelenik meg. Minden egyes név egy-egy mélyebb kijelentést ad az Úr természetéről (ld. 1Móz. 22, 14, 2Móz. 3, 14). Ugyanez mondható el az Úr angyalainak a nevéiről is, jellemzik önmagukat. A szellemi lények neve és természete közötti összefüggésének az elve igaz a gonosz szellemek cselekedeteire és céljaira vonatkozóan is. Ahhoz, hogy visszaverjük a sötétség uralkodóit, ismernünk kell a természetüket – a taktikájukat, és hogyan alkalmazzák ezeket, a módszereket a gyengeségeink ellen.

A Bibliában a “tisztátalan szellem” fogalma általános kifejezés, amely egyszerűen megkülönbözteti az angyali szellemeket a gonosz szellemektől. De ha szabadulást akartok elérni, akkor ismernetek kell az adott sajátos tisztátalan szellem *természetét*; tudnotok kell, hogy az a tisztátalan szellem a félelem szelleme-e, vagy a szexuális kívánság szelleme stb. Nincs további kérdésekre szükséged, ha már ismered a szellem természetét.

Gondoljátok csak végig, hogy a gadarai megszállottban levő szellem neve **”Légió”** volt. Miért? **”Mert sokan vagyunk”** (Mk. 5, 6-9). A név megismerése segített Jézusnak, hogy megértse annak a természetét, s ez megkönnyítette a szabadítást. Amikor János a Jel. 9,11-ben úgy jellemzi a bukott angyalt, hogy “király” a feneketlen mélység démonai fölött, akkor így adja meg a nevét: **”a neve héberül Abaddon, hellénül Apollüon”**. Angolul ezek a nevek: “Megsemmisítés” (elpusztítás) és “Romboló” (Pusztító) *magyarul „Vesztő”*. A név és természet ismét egyeznek.

Ha már felismertétek a szellem természetét, akkor nincs szükség a név ismeretére. Ha pl. “Abaddon” ellen harcolnál, akkor a “Megsemmisítés” névvel azonosítanád be, vagy könnyedén használhatnád a görög “Apollüon” vagy “Vesztő” nevet. Ez ugyanaz a szellem, csak különböző neveken nyilvánul meg. Ha ez ellen harcolnál, és Isten úgy vezetne, akkor megszólíthatnád egyszerűen a rombolás, pusztítás szellemeként is.

Hogyan győzzük le az ellenséget? A győzelmünk azzal kezdődik, hogy nagyon komoly imában kimondjuk, használjuk Jézus nevét. A győzelem azzal teljesebbé válik, hogy a természetünk átalakul, s maga Jézus Úrként lakozik a szívünkben.

Kövesd a Bárányt!

Ebben a tanulmányban már érintettük Isten néhány ellenségét. Nagyon fontos, hogy *ne* rohanjunk előre, és ne indítsunk szellemi harcra támadást a fejedelemségek ellen addig, amíg nem kaptunk hozzá stratégiát, és amíg nem imádkoztunk a harcban résztvevők védelméért.

Az Írásokban világos képet kapunk a harcban szükséges megfelelő egyensúlyról: “...**kövezték** (Jézust) ... **a mennybéli seregek**” (Jel. 19, 14). Az élet egyik dimenziójára sem igaz annyira a mondás, mint a szellemi harcra: “ egy kis tudás nagyon veszélyes dolog”. A mennyi seregek a mennyben *kövezték*...Kit követnek? *Jézust!*

Ezért legyünk nagyon lelkiismeretesek és nagyon óvatosak, hogy az Úr követői lehessünk. A tapasztalataink alapján mondom, hogy az ellenség nagyszabású megostromlása *előtt* rendkívül fontos a szellemi harcban résztvevő gyülekezeti tagjainkat felkészíteni, kiképezni. A pokol erődítményei ellen vívott támadás az ismeretek területén fog végbemenni. A Sátán a tudatlanságok ellen fog ellentámadást indítani.

Nagyon lényeges megértenünk a különbséget a tanítás és a kiképzés (felkészítés, edzés, begyakoroltatás) között. Ha elolvassátok ezt a tanulmányt, tanítást kaptok belőle; amikor az Úr személyesen vezet, akkor kiképez, felkészít. Dávid azt írta: “**Ő tanítja (trains) kezemet a harcra, karjaim meghajlítják az ércíjat**” (Zsolt. 18, 35). Ez a kis füzet azért született meg, hogy felhívja a figyelmeteket arra, hogy kiképzésre van szükségetek, s ad némi bepillantást és vezetést hozzá. S amit majd megtanultok a konfrontációk, és az Úrnak való engedelmség során, amikor bizalmatokat az Úrba vetitek, az messze fölül fogja múlni, amit bármilyen könyv nyújthat a számotokra.

4. A Krisztushoz való hasonlóság erőssége

A győzelem azzal kezdődik, hogy Jézus nevét megvalljuk a szánkkal. Azzal teljesebbé válik, hogy Jézus természete betölti a szívünket.

Isten magasabb rendű célja

A legtöbb keresztény csak azért megy bele szellemi harcba, mert azt reméli, hogy pillanatnyi gyötrelmei enyhülnek, vagy "normális" állapotba fog általa kerülni. De a szellemi élet valamennyi aspektusa, a szellemi harcot is beleértve, arról szól, hogy ennek révén is hasonlóbba váljunk Krisztushoz. Ha nem vesszük figyelembe hitünk egyedülállóan fontos célját, azt, hogy Krisztushoz hasonlóvá, váljunk, akkor nem tudunk igazán sem sem dicsőíteni, sem szellemi harcot, vívni, sem szeretni, sem szabadulást megélni.

Emlékezzünk vissza, hogy az Úr kihívta a zsidókat annak idején Egyiptomból, hogy bevigye őket az ígért földjére. Ehhez hasonlóan, megszabadultunk a *bűnből*, de nem azért, hogy magunknak éljünk, hanem hogy Krisztushoz való hasonlatosságra változzunk, hogy Krisztushoz hasonlóvá váljunk. A céljainknak Isten céljaihoz kell igazodniuk, mert ha a természetünk nem változik meg, akkor mindig ugyanolyan jellegű problémákba fogunk keveredni, amelyek eredetileg a nehézségeinket *okozták*.

Bármennyire is nem szívesen halljuk a következőket, sok szellemi konfliktusunk egyszerűen nem szűnik meg addig, amíg Jézus Krisztus jelleme ki nem formálódik a szívünkben. A szabadítás során az Atya célja egyszerűen az, hogy levegye a hátunkról a terheinket vagy az ördög által ránk rakott terheket. Valójában azonban Istennek minden tette egy nagyobb cél felé irányul: a Fiának a képére kíván formálni bennünket (Róm. 8, 29). Az Atya célja a megváltásunkban az volt, hogy Jézus **"sok testvér között az elsőszülött legyen"** (Róm. 8, 29). Más szavakkal kifejezve, Isten végleges győzelme akkor valósul meg, amikor elérte alapvető, végső célját, ami nem más, mint a teljes átváltozás a Jézus Krisztushoz való hasonlatosságra.

Isten és közöttünk van egy szellemi érintkezés, amikor a szellemünket teljesen átítatja az Úr Jézus élő jelenléte, amikor az Úr dicsősége annyira átárad az életünkbe, hogy többé **"nincs benne sötét rész"** (Lk. 11,36). Az Úr jelenlétének ez a közvetlen közelsége lerombolhatatlan védelmet jelent – egy olyan erődítményt hoz létre, amelyen belül el vagyunk rejtve a gonosz elől. Jézus Krisztusban, ha az Ő nagyszerű útjain járunk, az Atyával és egymással való kapcsolatunk számtalan sátáni támadás elől védett állapotban lesz. Ahogy az Ő teljessége bennünk növekszik, meglátjuk az alábbi igék beteljesedését: **"...amilyen az Ő helyzete, olyan a mi helyzetünk is ebben a világban"**, és **"...azt, aki az Istenből született, megőrzi Ő, és a rossz nem érinti"** (1Jn. 4,17; 1Jn. 5,18).

Meg kell értenünk, hogy nem a Sátán győz le/ver meg bennünket: a vereséget *a mi felé való nyitottságunk* okozza. Ahhoz, hogy tökéletes győzelmet arassunk az ördög felett, **"a Felségesnek rejtekében"** (angol: sátrában) (Zsolt. 91,1) kell maradnunk. A gyülekezet és az ördög közötti szellemi harc nagyobb célt elérését mozdítja előre, mint pusztán a Sátán legyőzése. Krisztushoz hasonlóvá (Krisztus-képűvé) kell válnunk, hogy túléljük a Sátán támadásait, s lelkünknek ez az átváltozása Isten legmagasabb rendű célja!

Tehát Krisztus szeretete és a Krisztusba vetett hit az egyetlen hely, ahol biztonságunkat megtaláljuk.

Ha egyszer felfogjuk, hogy az Atya célja az, hogy Jézus Krisztus által átformálja az életünket, akkor mindig arra a következtetésre jutunk, hogy Istennek egy válasza van a szellemi harcra: *Az Ő fiának a természetét kell hordoznunk!* Gondot okoz a kételkedés vagy a félelem szelleme? Rendeld alá ezeket, a területeket Istennek, valld meg bűnként a hitetlenségedet, és szánd oda magad a Jézus Krisztusba vetett hitre. A testi kívánság vagy a szégyen szelleme ellen küzdesz? Add át Istennek, a bűnös területeket, bánd meg a régi természetedet, fogadd el a megbocsátást Krisztusban, s az Ő tiszta szívét!

Az Atya sokkal inkább törődik azzal, hogy a Fia élete kiábrázolódjék az életünkben, mint azzal, hogy legyőzze a Sátánt. Kicsoda az ördög, hogy ellene szegül Istennek? Amint az ördög felismeri, hogy az életed elleni támadás nem távolított el Istentől, sőt, arra készíti, hogy még inkább Isten *felé* törekedj, s amint felfogja, hogy a kísértései krisztusi erények kialakítására ösztönöznek, az ellenség vissza fog húzódni.

A cél a Krisztushoz való hasonlóság, nem a harc

Van olyan időszak, amikor az Úr arra hív minket, hogy döntsük le az erősségeket a gyülekezeteink, a közösségeink felett. Olyan időszak is van azonban, amikor a sok szellemi harcban való részvétel *elterel* minket az Istennek való engedelmességtől. Jézus legyőzte a Sátánt a kereszten, nem közvetlenül konfrontálódva az ördöggel, hanem az elhívásának a betöltésével. *A valaha végbement legnagyobb győzelmes csata a győztes látható/nyilvánvaló halálával ért véget, aki a vádlójának még csak egy feddő szót sem szólt!* E világnak a fejedelme meg lett ítélve, a fejedelemségek és hatalmasságok le lettek fegyverezve, de nem konfrontálódó felek harcában, hanem azáltal, hogy Jézus odaadta magát a kereszthalálra.

Vannak olyan esetek, amikor az ördög elleni harcunk kifejezetten elkalandozás Isten magasabb rendű céljától az életünkben. **Közbenjárók és szellemi harcok vezetői, jegyezzétek meg: van egy olyan démon, amelynek az a célja, hogy az ember figyelmét a pokolra irányítsa.** Ha állandóan gonosz szellemeket "láttok" az emberekben vagy a körülöttetek levő anyagi világban, valószínűleg ez a szellem csal meg, és tereli el a figyelmeteket az Úrtól. Ennek a szellemnek az a végső célja, hogy elmebetegséget okozzon a szabadító szolgálatot végző szentekben. *Vegyétek nagyon komolyan: nem az, az elhívásunk, hogy a csatára vagy az ördögre koncentráljuk a figyelmünket, kivéve azokat az eseteket, amikor az a harc akadályoz minket abban, hogy Jézushoz hasonlóvá váljunk.*

A legmagasabb rendű elhívásunk: összpontosítsuk a figyelmünket Jézusra! Az ördög munkája pedig az, hogy elvonja a figyelmünket Jézusról. A Sátán első számú fegyvere mindig a figyelem elterelése Jézusról. Fordulj csak oda Jézushoz, s a harc szinte azonnal megszűnik.

Ismertem egy embert, akinek lemezkiadó vállalata volt. A felvételek készítésén túl még órákat töltött azzal, hogy az alapfelvételt (a mester-lemezt) végighallgassa, amelyről aztán készültek a másolatok. Az évek során a hallása egészen kifinomult a "zörejekre", amelyeket el kellett távolítani az alapfelvételtől. Egyszer azon gondolkodtam, milyen élvezetes munka lehet a zenével való foglalkozás. Kijózanítóan válaszolt: "Már évek óta nem hallgattam zenét.

Amikor bekapcsolom otthon a kiváló minőségű sztereo lejátszómat, mindegy, mit hallgatok, csak a "zörejeket" hallom. "

Ahogy ennek az embernek a gondolatai a zenei hibák felé hajlottak, ugyanúgy fordítja az ördög a ti gondolataitokat is állandóan az ellenség felé. S egyszerre csak azt veszítetek észre, hogy már csak démonokat láttok. A szellemek megkülönböztetése nevű, valódi ajándék kiegyensúlyozottan működik, és képessé tesz benneteket legalább annyi angyal meglátására, mint amennyi gonosz szellemet láttok. Ennek az ajándéknak a valódi megnyilvánulása sokkal pozitívabb irányultságú és hatású, mint ami csak szellemi megkülönböztetésnek tünteti fel magát.

A valódi egyensúly tökéletes példáját látjuk a 2 Királyok könyvében. A szír sereg körülvevett egy várost Izraelben, amitől nagyon megrémült Elizeus szolgája. Elizeus le akarta csitítani a rettegését, ezért imádkozott, hogy Isten nyissa meg a szolgája szemét. S bátorította a szolgáját: "**Ne félj, mert többen vannak, akik velünk vannak, mint akik ővelük**" (2Kir. 6, 16). Amikor az Úr megnyitotta a szolga szemét, ő is azt látta, amit Elizeus: "**a hegy rakva volt tüzes lovagokkal és szekerekkel Elizeus körül**" (17. vers).

A szellemi harc sosem "közöttük és köztünk" zajló emberi közdelem. Mindig magába foglalja **azokat, aki velünk vannak és azokat, akik velük vannak**. Az igazi szellemi megkülönböztetés teljesen tudatában van annak, hogy az Úrhoz hűséges angyali seregek hatalmas sokasága jelen van, mint ahogyan tisztában van a démoni seregek aktivitásával is. Azt, is tudja azonban, hogy a mellettünk harcoló angyali seregek erősebbek is, számban is nagyobbak, mint az ellenség. Jusson eszetekbe, ha a harc idején "nem halljátok a zenét", akkor a megkülönböztetés nem pontos.

Meg kell tanulnunk, hogy a személyes életünk szintjén bölcsebb dolog isteni erényes tulajdonságokat kimunkálni, mint órákat imádkozni az ördög ellen. Az Úr öröme úzi ki a depresszió szellemét. *Az élő hit* rombolja le a hitetlenséget; *az erős szeretet* úzi ki a félelmet.

Ha folyamatosan odaszánjuk magunkat Krisztusnak, hit által alárendeljük magunkat az Ő természetének és az Ő Igéjének, akkor szó szerint az ő jelenlétének áthatolhatatlan erősségét építjük az életünk köré. A Mindenható Isten erősségébe vezető út egyszerű: A győzelem **azzal kezdődik**, hogy a szánkkal **megvalljuk Jézus nevét**. A győzelem **azzal válik teljessé**, hogy Jézus **természete betölti a szívünket**.

Fordította: Szabó Levente Gábor